

Ukraina 4 mars 2022

Vi har tidigare publicerat flera artiklar och artikelsamlingar om Ukraina-krisen, hämtade från internationell vänster-press och -media: [Ukrainakrisen – februari 2022](#), [Tariq Ali: Nytt från Natoland](#), [”Vi befinner oss i ett sämre läge än under kalla kriget”](#) (intervju med rysk vänsterhistoriker), [Stoppa Putins aggression omedelbart!](#) (appell från ukrainska socialister), [Ukraina 28 februari 2022 - ryska attacken fortsätter](#), [Taras Bilous: Ett brev från Kiev till vänstern i väst](#), Patrick Cockburn: [”Putin har satsat allt på ett snabbt avgörande i Ukraina. Nu står hans politiska överlevnad på spel”](#) och [Ukraina 2 mars 2022](#).

I denna nya samling återger vi artiklar från den radikala amerikanska tidskriften *CounterPunch*, från den brittiska dagstidningen *The Guardian* och från den socialistiska nättidskriften *International Viewpoint*. De nedan ingående artiklarna handlar inte främst om kriget som sådant, utan om andra frågor som på olika sätt har anknytning till kriget.

Samtidigt med denna samling publicerar vi artikelsamlingen [Vänsterpress om Ukraina-krisen i början av mars 2022](#).

För en komplett lista med Ukraina-texter, sorterade i tidsordning, se [Senaste nytt](#).

MF 3/3 2022

Innehåll

CounterPunch	1
<i>Nikita Chrusjtjov och Vlad inkräktaren: Risken med att gapa över för mycket</i>	1
<i>Kartorna i Ukraina talar ett annat språk än Putin</i>	3
Guardian	5
<i>De är ”civiliserade” och ”ser ut som oss”: Rasism i bevakningen av Ukraina</i>	5
<i>Vi måste vara mot rysk propaganda – även när den kommer från folk vi respekterar</i>	7
International Viewpoint	9
<i>LeftEast fördömer Putins imperialistiska krig mot Ukraina</i>	9

CounterPunch

Nikita Chrusjtjov och Vlad inkräftaren: Risken med att gapa över för mycket

Melvin A Goodman

Counterpunch, 1/3 2022

Chrusjtjov vid Stalingrad-fronten. Foto: RIA Novosti arkiv, bild #882837 / Knorring – [CC BY-SA 3.0](#)

Ungefär samtidigt som Alexis de Tocqueville gjorde sin korta resa i USA begav sig en annan fransk aristokrat, Markisen de Custine, till Ryssland. Tocquevilles resa resulterade i klassikern "Demokratien i Amerika", där möjligheterna och riskerna med ett egalitärt samhälle framställdes. Custines "Empire of the Czar: A Journey Through Eternal Russia" avslöjade självhärskardömetets ondska och beskrev ett "klasslöst" samhälle där klasslösheten bestod i att alla var "lika mycket slavar" under den enväldige tsaren. Rysslands invasion av Ukraina har avslöjat den ryske presidenten Vladimir Putin som "Vlad inkräftaren", en reinkarnation av den enväldige tsaren.

För nästan 60 år sedan installerade en annan självhärskare, Nikita Chrusjtjov, medeldistansrobotar på Kuba. Hans vågspel ledde till att han i vanära blev störtad från makten. Vladimir Putin har också tagit en enorm risk i Ukraina, som kommer att göra honom till en paria globalt. Men han har samlat på sig makten hos en tsar, inte som någon kommunistisk folkkommissarie, och det finns ingen politbyrå som skulle kunna sätta sig upp mot honom. Dessutom har Putin omgett sig med forna kollegor i KGB på nyckelpositioner som försvarsminister, underrättelsechef och säkerhetsrådgivare. Västs sanktioner mot Ryssland kommer att få det att svida hos landets mäktiga oligarker, men lika lite som det tyska näringslivet ville utmana Adolf Hitler kommer de ryska oligarkerna att trotsa Putin.

Putins patologiska och paranoida tal omedelbart före invasionen påminde om hur nazisterna rättfärdigade användande av våld mot Tjeckoslovakien, Polen och Sovjetunionen. De förvirrade hänvisningarna till Ukrainas "aggressiva russofobi och nynazism", "kidnappningen av

ryska medborgare” och ”folkmordet på 14 miljoner människor” tyder på att det vilar ett mått av storhetsvansinne över Putins metoder. Längre gick det att hävda att presidenterna Clintons och Bushs ödesdigra beslut att utvidga Nato var orsak till några av Putins inte helt orimliga krav, men den insats för regimförändring som nu pågår tyder på att det var rädsla för något annat som varit avgörande. I motsats till sina närmaste föregångare har Putin skaffat sig enorm personlig makt, utan någon individ eller institution kapabel att hålla tillbaka honom.

Chrusjtjovs kubanska robotkris fick en lyckosam upplösning tack vare president John F Kennedys diplomati och tålmod, men sannolikheten är minimal för någon tillfredsställande diplomatisk lösning på Rysslands invasion av Ukraina. I efterdyningarna till Kubakrisen enades Kennedy och Chrusjtjov om ett partiellt stopp för kärnvapenprov (trots motstånd från vårt försvarsdepartement och deras försvarsministerium) samt om att införa Heta linjen för att garantera att ledarna i Washington och Moskva skulle kunna kommunicera säkert och snabbt. Krisen som sådan, Chrusjtjovs ”kapitulation” och provstoppsavtalet, ledde till en total brytning mellan Kina och Sovjet och slutligen till gränskrig mellan de båda länderna 1969. (Att Kennedys hjärntrust av ”de bästa och smartaste” inte förmådde begripa konflikten mellan Kina och Sovjet ledde till de felaktiga strategiska antaganden som låg till grund för president Lyndon Johnsons rättfärdigande av Vietnamkriget.)

Kubakrisen blev en viktig vändpunkt i sovjetisk-amerikanska relationer där Kennedys efterträdare (fram till George W Bush) i en eller annan form fortsatt linjen med vapenkontroll och avrustning med Sovjetunionen och Ryssland. De olika överenskommelserna om vapenkontroll (Avtalet om begränsning av strategiska vapen, Anti-Balistiska Missilavtalet (ABM), Avtalet om medeldistansrobotar och Avtalet om konventionella styrkor i Europa) bidrog under en 40-årsperiod inte bara till att förbättra läget allmänt på det strategiska området, utan möjliggjorde också framväxten av en sovjetisk-amerikansk avspänning. Bush och Trump förvärrade det strategiska läget genom att upphäva flera av avtalen. De gjorde slut på epoken med vapenkontroll och nedrustning och följden har blivit att Putin antagligen upplever att han inte har något att förlora på att ytterligare försäkra de bilaterala relationerna med Washington.

Chrusjtjov, som bodde i östra Ukraina fram till 1929 då han flyttade till Moskva, avsattes två år efter Kubakrisen och *Pravda* talade då om hans ”snurriga planer ... förhastade beslut och verklighetsfrämmande agerande, hans skrytsamhet och stormiga beteende ...” Att Putin skulle bli avsatt är osannolikt. Snarare ser det ut som att han befäst sin makt till 2036 då han kommer att vara i 80-årsåldern. I motsats till det ändå relativt lyckosamma efterspelet till Kubakrisen kommer det nu att bli extremt svårt att återupprätta någon strategisk dialog med Ryssland som skulle ge Washington och Moskva möjlighet att dryfta ömsesidiga intressen. Förutom frågor som Covid och klimatet, som kräver en global hantering, har Moskva och Washington samma behov av att minska de strategiska styrkorna, förhindra spridning av kärnvapen (i synnerhet till Nordkorea och Iran) och behandla problemen med terrorism och islamistisk fundamentalism.

Om inte Putin ändrar kurs i Ukraina kommer det inte att gå att lösa dessa stora geopolitiska frågor. I likhet med sina företrädare utgår Biden-administrationen felaktigt från att Ryssland utgör en del av europeisk kultur och tänkande och bortser från de djupa strömningar i rysk historia som skiljt Ryssland och Europa åt. Historikern Daniel Boorstein identifierade dessa strömningar som ”de mongoliska invasionerna, den återkommande rädslan för attacker västerifrån, de obrutna traditionerna av självhärskardöme och hemlighetsmakeri och bristen på någon konstitutionell tradition, avsaknaden av legalt tillåten opposition, privat yttrandefrihet, fri religionsutövning.” Den ende sovjetledare som försökt utmana dessa strömningar – Michail Gorbatjov – avlägsnades från makten och fortsätter att vara smutskastad av ryska staten.

Samtidigt kan USA inte strunta i Moskvas legitima säkerhetsintressen om en större konflikt ska gå att undvika. Om Biden gång på gång kan säga att ”vi tänker inte gå i krig för Ukraina” borde det också gå att säga att ”vi eftersträvar inte att Ukraina ska bli medlem av Nato”. Viktiga länder i Västeuropa har varit emot att ge Ukraina medlemskap, men Putin måste få höra detta från USA.

Så småningom måste frågan om utplacering av trupp i Östeuropa tas upp, och även Moskva måste begränsa sina utplaceringar av trupper också, i synnerhet i Transnistrien och Kaliningrad. Båda parter måste gå med på att på förhand informera om större militärövningar. Det är sedan länge dags att sätta stopp för Natos utvidgning. USA:s robotbaser i Polen och Rumänien, som uppges vara riktade mot ett påhittat hot från Iran, måste stängas i utbyte mot stopp för ryska utplaceringar av robotar i Kaliningrad. 1992 intervenerade ryska styrkor i Transnistrien för att hjälpa en separatistisk rörelse och har blivit kvar där som en s k ”fredsbevarande” styrka. Tysklands tidigare förbundskansler Angela Merkel varnade för 14 år sedan president Bush för att ett Natomedlemskap för Ukraina och Georgien var ”en röd linje” för Putin, och givetvis hade hon rätt.

Nu beror förstås alla framsteg på vilka planer Putin har i Ukraina. En marionettregim skulle leda till ett utdraget gerillakrig och Nato kommer inte att återkalla sin Artikel Fem om garantier om försvar av tidigare medlemmar av Warszawapakten som känner sig mer sårbara än någonsin. Om Putin vill återta kontrollen över tidigare sovjetiskt territorium, och det tror jag inte att han är ute efter, kommer han att på egen hand ha skapat en skurkstat. Hans försök att underkuva Ukrainas folk har i varje fall åter gjort slut på alla illusionen om den slaviska gemenskap, som ju led ett irreparabelt bakslag redan för 90 år sedan med Stalins svältpolitik då miljontals ukrainare gick under.

Den närmaste utvecklingen kommer att bli avgörande, men på längre sikt kommer Rysslands ekonomi att bli lidande, dess globala ställning skadas och dess ledare förvandlas till internationell paria. USA kan nu rent av ha fått tillfälle till en öppning gentemot Kina, som inte stöder Putins användning av militär makt. När president Biden på en presskonferens förra veckan fick frågan om möjligheten av en öppning gentemot Kina var hans svar att han ”inte var redo till någon kommentar”.

Detta anmärkningsvärda svar kan tyda på att en dialog redan inletts.

[Melvin A Goodman är docent vid Center for International Policy och lärare i statsvetenskap vid John Hopkins University. Han var tidigare analytiker åt CIA. Han är författare till böcker som *Failure of Intelligence: The Decline and Fall of the CIA* och *National Insecurity: The Cost of American Militarism*.]

Översättning: Björn Erik Rosin

Kartorna i Ukraina talar ett annat språk än Putin

Zoltan Grossman

Counterpunch, 2/3 2022

I egenskap av geograf som studerat och undervisat om konflikter mellan etniska grupper runt om i världen och i egenskap av amerikansk medborgare med rötter i Öst- och Centraleuropa har jag alltid varit intresserad av att förstå kartor.

En studie av den politiska utvecklingen i olika regioner av Ukraina tyder på att Putin fått allt om bakfoten och missbedömt läget när han inledde sitt krig mot Ukraina. Putin säger att två av hans krigsmål är ”avnazifiering” av Ukraina och att skydda den rysktalande befolkningen från ukrainsk ultranationalistisk extremhöger.

Som de flesta ”Stora lögnare” innehåller hans påståenden en kärna av sanning. Efter Maidan-revolutionen 2014 varnade jag för fascistiskt inflytande över den nya regeringen i Ukraina och konstaterade att ”ens fiendes fiende är inte alltid ens vän”.

Jag var orolig för att ukrainsk ultranationalistisk extremhöger (som Svoboda och Pravy Sektor), som anser att fel sida vann andra världskriget, låg bakom gatukämpar som ståtade med ”vit makts”-symboler. Deras anhängare angrep tvåspråkigheten, byggde monument som hyllade fascistiska krigsförbrytare och anslöt sig till Azov-bataljonen för att strida mot ryska ultranationalistiska separatister.

Putin framställer ukrainska fascister som ett hot mot den rysktalande befolkningen i öster och söder, annekterade Krim och har beväpnat ryska separatister i Donbass-regionen längst i öster. Ukrainska nationalisterna är starkast i den ukrainskspråkiga regionen längst i väster runt Lviv, som var en del av mellankrigstidens Polen. Många ukrainare i den centrala regionen talar en blandning av ukrainska och ryska.

I tidigare presidentval i Ukraina har väljarnas agerande nästan totalt följt den språkliga kartan. Pro-ryska politiker brukade vinna i den ryskspråkiga regionen öster, ukrainska nationalisterna i området i väster kring Lviv, medan resultatet var delat i den centrala regionen. (Partierna längst till höger på båda sidor brukade inte få många röster). När jag undervisade i Öst- och Centraleuropas geografi brukade jag använda de här kartorna för att visa betydelsen av etnisk tillhörighet och hur gamla nationella gränser återspeglas i dagens politik.

Men i valet 2019 hände något. Väljare hade fått nog av korrupta politiker ur båda etniska grupper och röstade överväldigande på den rysktalande judiske kandidaten Volodymyr Zelenskij, en näsbränna åt både ukrainska och ryska ultranationalister. I själva verket gjorde Zelenskij bättre ifrån sig i den rysktalande regionen medan hans motståndare bara segrade i regionen allra närmast Lviv.

Putin sägs vara ute efter att erövra Kiev och stöta Zelenskij och ersätta honom med en foglig marionett. Troligare är att han vill dela Ukraina och skapa en östlig rysktalande ”Novorossija”-stat och förena Donbass med Krim och den pro-ryska enklaven Transnistrien i Moldavien. Det skulle leda till ett stympat Ukraina bestående av de västra och centrala regionerna.

Men då kommer krusket: hur ska Putin kunna övertyga rysktalande att stöta en president som de röstade för i större antal än de ukrainsktalande gjorde och dessutom mot en kandidat stödd av väljarna i den mest nationalistiska delen av Ukraina? Hur rimmar det med att bekämpa nazisterna? Kanske är det just för att Zelenskij inte passar in i rollen som skräckfigur som Putin måste stöta honom.

Protesterna i Ryssland mot kriget är storartade och något aldrig tidigare skådat, men det allra mest anmärkningsvärda är frånvaron av stöd till Putins krig från de ryskspråkiga i Ukraina, som han påstår sig vilja ”befria” från fascistiskt avskum. Det är att notera att inte ens den statliga ryska televisionen har kunnat iscensätta scener där etniska ryssar välkomnar armén, något som var lätt att åstadkomma på Krim för bara åtta år sedan.

I själva verket kan Putins invasion bli en självuppfyllande profetia och stärka extremhögerens miliser i västra Ukraina och övertyga fler ukrainare om att de måste gå med i Nato. Det kan vara exakt det som Putin vill för då kan fortsätta att använda nazister och Nato för att skrämra ryska folket att följa hans vilja. Precis som ryska och ukrainska ultranationalister bidrar till att förstärka sina respektive budskap om hat gynnar Putins aggression och Natos expansion varandra.

Denna del av Östeuropa är präglad av olösta historiska trauman, som tidigare invasioner, Stalins Holodomor (Stora svälten) 1932-33, som krävde 3,5 miljoner ukrainas liv, och

Hitlers krig 1941-45 som krävde minst 25 miljoner liv i Sovjetunionen. Alla fruktar nu en konfrontation mellan kärnvapenmakterna Ryssland och USA, som inte skulle ligga i någons intresse, allra minst Ukrainas.

Putin och hans oligarker styr över en skakig rysk ekonomi och hans främsta mål är att behålla makten. Som många ledare i väst ser han främlingsfientlighet och krig som ett sätt att kontrollera sitt folk genom att hålla det i skräck. Ändå verkar det nu som att både ryssar och ukrainare förlorat sin rädsla och är på väg att sätta sig upp mot förstelnat tänkande.

[Zoltan Grossman är Member of the Faculty in Geography and Native American and Indigenous Studies vid Evergreen State College i Olympia, Washington.]

Original (med kartor): [Ukraine Maps Tell a Different Story Than Putin's Claims ...](#)

Översättning: Björn Erik Rosin

Guardian

De är "civiliserade" och "ser ut som oss": Rasism i bevakningen av Ukraina

Moustafa Bayoumi

The Guardian, 2/3 2022

Förtjänar ukrainare mer vår sympati än afghaner och irakier? Många tycks anse det.

I direktsändning sade CBS News erfarne korrespondent Charlie D'Agata förra veckan att Ukraina "med all respekt sagt inte är ett ställe som Irak och Afghanistan, där konflikter rasat i decennier. Det här är en relativt civiliserad, relativt europeisk – jag måste vara noga med vilka ord jag använder – stad, en där man inte förväntar sig eller hoppas att något liknande ska hända".

Om det här är ett exempel på när D'Agata väljer sina ord med omsorg ryser jag över att tänka på hur det låter när han inte gör det. För när han talar om Ukraina som "civiliserat" säger han inte då i själva verket att ukrainare är mer förtjänta av vår sympati än irakier eller afghaner?

Hans formulering ledde omedelbart till berättigad upprördhet och korrespondenten var kvick med att be om ursäkt. Men sedan Ryssland den 24 februari inledde sin storskaliga invasion har D'Agata knappast varit den ende journalisten som beskrivit Ukrainas lidande i klart chauvinistiska termer.

BBC intervjuade en f d biträdande riksåklagare i Ukraina som sade: "Det är väldigt känslomässigt för mig för här ser jag européer med blå ögon och blont hår ... bli dödade varje dag." I stället för att ifrågasätta kommentaren sade BBC:s studioreporter bara platt: "Jag förstår och respekterar din känsla". På franska BFM TV sade journalisten Phillipe Corbé följande om Ukraina: "Här talar vi inte om syrier som flyr undan hur den syriska regimen bombar sin befolkning med stöd av Putin. Vi talar om européer som flyr i bilar som ser ut som våra egna för att rädda livhanken."

Med andra ord, ukrainarna ser inte bara ut som "oss", till och med deras bilar ser ut som "våra" bilar. Och det triviala konstaterande basuneras på allvar ut som ett skäl till varför vi ska bry oss om ukrainarna.

Tyvärr är det inte över med det. En journalist från ITV som rapporterade från Polen sade: "Nu har det otänkbara hänt dem. Och det här handlar inte om någon outvecklad nation i tredje världen. Det här är Europa!" Som om krig alltid och för evigt är något som rutinmässigt bara

händer i outvecklade länder i tredje världen. (Förresten har ett hett krig pågått i Ukraina sedan 2014. För att inte tala om första och andra världskriget.) Apropå flyktingarna fyllde ett nyhetsankare på Al-Jazeera på med följande: ”När man ser hur de är klädda, det här är välbärgat folk ... jag tvekar att använda uttrycket ... ur medelklassen. Det här är helt klart inte flyktingar på väg bort från områden i Mellanöstern som befinner sig mitt i ett krig. De ser ut som vem som helst.” Ser man ut som ”medelklass” gör det uppenbarligen att man liknar ”en grannfamilj i Europa”.

I *Daily Telegraph* skrev Daniel Hannan: ”De liknar oss så mycket. Det är det som är så chockerande. Ukraina är ett land i Europa. Det är folk som tittar på Netflix och har Instagram-konton, röstar i fria val och läser o censurerade tidningar. Krig är inte längre något som drabbar fattiga människor långt borta.”

Vad alla dessa småskurna, ytliga skillnader – från att ha bil och kläder och konton på Netflix och Instagram – leder till är inte verklig mänsklig solidaritet med ett utsatt folk. I själva verket blir det raka motsatsen. Det är stamtänkande. Dessa kommentarer tyder på att en skadlig rasism präglar krigsbevakningen idag och genomsyrar den som en fläck som inte går att gnugga bort. Innebörden är uppenbar: krig är något naturligt för färgade medan vita naturligt strävar efter fred.

Det är inte bara jag som störts av den här sortens rapportering. Den USA-baserade Arab and Middle Eastern Journalists Association, Ameja, är också djupt oroad över bevakningen och sade följande i ett uttalande: ”Ameja fördömer kategoriskt orientalistiska och rasistiska antydningar om att något folk eller land är ”ociviliserat” eller bär på något som skulle göra dem förtjänta av konflikt”, hette det. ”Den här sortens kommentar avspeglar en ständig tendens i västlig journalistik att normalisera tragedier i delar av världen som Mellanöster, Afrika, Sydasien och Latinamerika.” Sådan bevakning, konstaterades det helt korrekt i uttalandet, ”avhumaniserar dem och gör deras upplevelser av krig till något normalt och förväntat”.

Än mer oroväckande är att den här sortens vinklade och rasistiska mediabevakning sprider sig bortom tv-skärmar och tidningar och med lätthet droppar in i politiken. Se bara på hur grannländerna till Ukraina nu öppnar dörrarna för flyktingströmmen efter att i årtal ha demoniserat och misshandlat flyktingar, i synnerhet muslimer och afrikaner. ”Alla som flyr undan bomber, undan rysk gevärseld, kan räkna med stöd av Polen”, sade den polske inrikesministern Mariusz Kaminski nyligen. Samtidigt har Nigeria kritiserat att afrikanska studenter i Ukraina hindrats från att ta sig till de polska gränsövergångarna och att en del dessutom fått problem på den polska sidan av gränsen.

Österrikes förbundskansler Karl Nehammer sade att ”givetvis kommer vi att ta emot flyktingar, om det bli nödvändigt”. Just den Nehammer som förra hösten, då han var inrikesminister, gjorde sig känd som en hård motståndare till att ta emot afghanska flyktingar i Österrike och som en politiker som betonade att Österrike hade rätt att med våld deportera asylsökande afghaner, även om det innebar att överlämna dem till talibanerna. ”Ukraina är annorlunda än länder som Afghanistan. Vi talar om att hjälpa en granne”, sade han i österrikisk tv.

Jo men så är det ju, kanske man reagerar. Grannar hjälper varandra. Men vad alla dessa journalister och politiker tycks missa är att själva begreppet om att ge skydd inte är, och inte får vara, baserat på saker som fysisk närhet eller hudfärg. Och det av ett uppenbart skäl. Om vår medkänsla bara ska gälla personer som ser ut som vi eller ber som vi då är vi dömda att upprepa just den sorts snäva och okunniga nationalism som är orsaken till krig.

Idén om att bevilja asyl, att skänka någon en tillvaro fri från politisk förföljelse, får aldrig vara grundat på något annat än att hjälpa oskyldiga som behöver skydd. Där finns själva kärnan i principen om asylrätt. Idag lever ukrainarna under hotet om våld och död direkt orsakat av Rysslands kriminella invasion och vi måste helt klart ge ukrainarna en trygghet som räddar deras liv överallt där vi har möjlighet. (Fast vi får också medge att det alltid är lättare att ge asyl till personer som är offer för någon annans aggression än vår egen politik.)

Men om vi bestämmer oss för att hjälpa ukrainarna i deras nöd för att de råkar se ut som ”vi” eller klä sig som ”vi” eller be som ”vi”, eller om vi inskränker vår hjälp uteslutande till dem samtidigt som vi säger nej till att hjälpa andra då har vi in bara valt fel anledning till att hjälpa en annan människa. Vi har också, och nu är det jag som väljer mina ord med omsorg, visat att vi gett upp tanken på civilisation och valt barbariet i stället.

[Moustafa Bayoumi är författare till prisbelönta böcker som *How Does It Feel To Be a Problem?: Being Young and Arab in America* och *This Muslim American Life: Dispatches from the War on Terror*. Han undervisar i engelska vid Brooklyn College, City University of New York.]

Översättning: Björn Erik Rosin

Vi måste vara mot rysk propaganda – även när den kommer från folk vi respekterar

George Monbiot

The Guardian, 2/3 2022

Den bistra sanningen är att en liten del av den antiimperialistiska vänstern i årtal har återanvänt Vladimir Putins lögner.

Ja, det finns något vi kan göra. Något som om än litet är meningsfullt. Propaganda har alltid varit betydelsefullt för Vladimir Putin. Han använder floder av desinformation för att förvirra och vilseleda folk utomlands och öka stödet på hemmaplan. Kreml vet att varje handling kräver en apparat för att rättfärdiga den. Ryssland kan inte fortsätta sitt kostsamma krig utan samtycke från sina trupper och många andra medborgare.

Putins trollfabriker är ökända för att producera vilseledande uppgifter, men deras makt begränsas av att trovärdigheten inte är den allra största. Vad som är mer värdefullt för honom är ”organiska kommentarer”: uttalanden av verkliga individer som upprepar och ger eko åt hans propaganda. De gillas och upphöjs av hans botar för att sedan reproduceras i ryska medier i syfte att ge intryck av att han har omfattande stöd internationellt.

Givetvis ska folk ha rätt att uttrycka sina åsikter, hur felaktiga de än må vara. Men på grund av den ryska desinformationsapparaten tror jag att vi har skyldighet att avslöja och ifrågasätta felaktiga påståenden. Därigenom kan vi med våra begränsade resurser hjälpa motståndet i Ukraina.

Det här försätter mig i en besvärlig situation. Bland de värsta på att sprida Kremles propaganda är personer som jag tidigare delat plattform och samarbetat med. Den bistra sanningen är att en del av den antiimperialistiska vänstern i årtal återanvänt och spridit Putins lögner. Den delen är på intet vis representativ: många andra inom vänstern har ihärdigt och konsekvent tagit avstånd från den ryska imperialismen precis som de också med rätta fördömt USA:s och Storbritanniens imperialism. Men den är, anser jag, ändå av ganska stor betydelse.

I slutet av förra året sade journalisten och filmaren John Pilger att ”det var USA som störtat den valda regeringen i Ukraina 2014 och låtit Nato tåga ända alldeles intill Rysslands gräns i

väster”. Det här är ett typiskt argument från Kreml där revolutionen avfärdats som en kupp av USA. Och Ukraina är för övrigt heller inte medlem av Nato.

Helt skandalöst, enligt min uppfattning, hävdade han samma dag som invasionen startade att ”Putin gång på gång erbjudit fred om Ukraina valde neutralitet och avvisade Natos vapen”. Det är svårt att se hur Putins krav på kapitulation kan tolkas som ett verkligt erbjudande om fred. Medan ryska stridsvagnar rullade över gränsen bad Pilger oss ”tänka tanken vad som hänt om en strategisk enklav av briter, eller fransmän, eller tyskar, eller amerikaner under belägring – i åtta år varit utsatt för granatbeskjutning och terror”. Det lät som ett eko av Putins tal kvällen innan: ”Syftet med denna operation är att skydda folk som under åtta år blivit utsatta för förödmjukelse och folkmord av regimen i Kliv.” BBC har rapporterat att Pilgers uttalanden fått stor spridning på medier som återger rysk propaganda.

Jag anser Stop the War Coalitions inlägg den 18 februari, undertecknat av många bra och framstående personer [bl a Jeremy Corbyn, Tariq Ali och John Pilger, ö.a.] vara märkligt ensidigt. Där heter det att man ”är emot alla former av krig om Ukraina”, utan att säga något om rysk aggression. Det tycktes enbart kritisera Nato och den brittiska regeringen och manade ”hela antikrigsrörelsen att enas på grundvalen att utmana den brittiska regeringens aggressiva agerande och framför allt inrikta sin kampanj på detta”.

Stop the War Coalition har nyligen producerat en karta där Krim framställs som en del av Ryssland. Rörelsens vice ordförande Andrew Murray har sagt att det är en myt att Ukraina vill ha fred. Han har också återgett en klassisk lögn av Kreml om att i Ukraina ”är ryska språket förbjudet i offentligheten”. Fiona Edwards, medlem av koalitionen ledning, har sagt att ”Nato är angriparen, inte Ryssland”.

Det råder stor enighet om att Nato borde ha upplösts när kalla kriget var över. Men samtidigt som Putins intryck av att vara hotat tycks ha förstärkts av Natos utvidgning och olika planer är det också Putins agerande som delvis drivit på utvidgningen av Nato. Ska vi verkligen tro på att Estland och Lettland gått med i Nato för att de vill angripa Ryssland? Tvärtom, det beror på att de är rädda för att bli angripna. Även om utvidgningen av Nato bidragit till krisen är det löjväckande att påstå att Ryssland är oskyldigt.

Förre parlamentsledamoten för Labour, Chris Williamson, går än längre. Medan Putins stridsvagnar rullade över gränsen i torsdags betecknade han Ukrainas regering som ”tillkommen efter en kupp, nazistödd och korrupt” en klassisk smädelse från Kremels håll. Och *Morning Star*, för att bara ta ett exempel, har betecknat Volodymyr Zelenskij's administration som en ”fascistregering”.

Den sortens propaganda är skadlig men vänsterns stöd till ett annat av Putins projekt har än mer allvarliga konsekvenser. Sedan Ryssland 2015 lade sin tyngd i vågskålen hos Bachar al Assads regim i Syrien har antiimperialister i väst, omedvetet eller inte, bidragit till att ge glans åt några av de värsta grymheter som skådats.

Som Peter Tatchell konstaterade i *The Independent* har Stop the War Coalition intagit en märkligt ensidig hållning till den konflikten och bara riktat vreden mot USA, trots att det Assadregimen och dess ryska uppbackare som stått för huvuddelen av grymheterna. En grupp professorer vid brittiska universitet, som går under namnet Working Group on Syria, Propaganda and Media, har bidragit till att sprida ytterst farliga och overifierade påståenden om de Vita hjälmarna, en räddningsstyrka som dragit upp folk ur rasmassorna efter flygräder i Syrien. En av medlemmarna i gruppen, genetikprofessorn Paul McKeigue vid Edinburgh University, har till och med gjort gällande att de Vita hjälmarna själva iscensatt massakrer och kanske använt sig av personer som dödats i några hastigt konstruerade gaskamrar för att sedan

sprida kropparna på marken. För mig är den sortens konspirationsteorier vänsterns motsvarighet till QAnon.

Verklig antiimperialism innebär att man inte bara är emot västlig imperialism, hur avgörande detta än är. Det handlar om att vara emot all imperialism, västlig, rysk, kinesisk eller någon annan. Det handlar om att motsätta sig alla angreppskrig oavsett vem som för dem. Det handlar om att motstå frestelsen att tro att ens fiendes fiende måste vara ens vän.

Översättning: Björn Erik Rosin

International Viewpoint

LeftEast fördömer Putins imperialistiska krig mot Ukraina

LeftEast (uttalande)

International Viewpoint, 2/3 2022

[*LeftEast* är en plats där olika röster, satsningar och grupper från hela regionen i bred mening samlas för analytiska och politiska insatser..]

Medlemmarna i kollektivet LeftEast är förfärade över den våldsamma militära aggression som har trappats upp till krig i Ukraina. Den hotar att kasta in vår region i blodspillan av en omfattning som inte har setts på decennier. Vid fördömer entydigt Kremels kriminella invasion och kräver att de ryska trupperna dras tillbaka till den internationella gränsen. Även om vi inte glömmar USA:s, NATO:s och deras allierades ansvar för att ha framkallat detta krig så är den tydliga angriparen i det nuvarande läget den ryska politiska och ekonomiska eliten. Våra ansträngningar bör vara att avslöja Rysslands oförlåtliga imperialistiska invasion av Ukraina, som NATO:s aggressiva expansion och den ukrainska regim som uppstod efter Maidan också rörde vägen för. I revolutionär anda och i solidaritet med folken i Ukraina, Ryssland och regionen säger vi "Nej!" till Moskva idag och "Nej!" till det falska valet mellan Moskva och NATO i framtiden. Vi kräver ett omedelbart eldupphör och att man återgår till förhandlingsbordet. Det globala kapitalets och dess militärapparaters intressen är inte värda en droppe av folkets blod. Fred, jord och bröd!

Vi avvisar oligarkisk kapitalism, auktoritär nyliberalism och den regionala antikommunism som de internationella antikommunistiska krafterna ägnar sig åt, och som har fått oss dit vi är idag. Som Putin själv hotade i sitt ”historietal” den 21 februari: ”Vill ni avkommunisera? Tja, det passar oss utmärkt. Men det är onödigt att som de säger stanna halvvägs. Vi är beredda att visa er vad det verkligen innebär att avkommunisera Ukraina.” Dagens angrepp av Kreml är vad avkommunisering hela vägen innebär. Ett litet antal högerpolitiker kommer säkert att dra fördel av det, men för de flesta av oss kan extrem nationalism och högerideologier inte ge annat än lidande och en spiral av hat. Ekonomiskt har antikommunismen givit oss den oligarkiska kapitalism – och fattigdom – som vi ser i Ryssland, Ukraina och hela Östeuropa. Politiskt har det gett oss regeringar som knappt låtsas representera sina befolkningar.

Vi fastslår bestämt att:

(1) Vi håller Kreml ansvarigt för denna direkta krigshandling! Den ryska staten har invaderat Ukraina i namn av en ytterst reaktionär imperialistisk nostalgi och i direkt motsats till den internationalistiska solidaritet som exemplifierats av tidigare och nuvarande revolutionära rörelser i Östeuropa. Putins ”storryska” nationalism är ett kriminellt och meningslöst försök att tävla om en internationell position genom att förneka Östeuropas rika kulturella mångfald. Vi står enade med regionens samtliga etniska grupper och vidhåller visionen om fredlig solidaritet med hjälp av kamp för en bättre värld för alla.

(2) Även om Kreml var den som inledde kriget och är den huvudsakliga angriparen idag, så kommer vi ihåg det ansvar som USA, många av dess allierade och det multinationella kapitalet har för den allvarliga situationen. Deras vägran att förhandla med Ryssland om dess oro över NATO:s expansion underblåste kriget lågor, även mot mångas, inklusive den ukrainska regeringens, uppmaning till nedtrappning. I kölvattnet till pandemin hoppades de ekonomiska och politiska eliterna i USA och andra utvecklade kapitalistiska stater kunna avleda folket från den euroatlantiska ”integrationens” minskande demokratiska legitimitet och ekonomiska herravälde. De drev på för att snabbt börja ackumulera kapital, allt på bekostnad av folket i Östeuropa. Den krigshungriga fienden och nya imperialisten Putin utnyttjar nu den sociala reproduktionens svåra postsocialistiska och pandemirelaterade kris i Ryssland och Ukraina för att egga upp nationalistiska känslor, och dra fördel av och (åter)skapa gamla etnonationalistiska konflikter. Den exploaterande och expanderande euroatlantiska ”integrationen” har nu blivit en auktoritär krigsorsak: den har blivit till ett fullt utvecklat krig i Ukraina.

(3) Vi avvisar den regionala antikommunism som Putin och hans löfte om ”avkommunisering” ironiskt nog förkroppsligar, trots den solidaritet av ”ulv i fårakläder” han får när delar av vänstern och alla liberaler framställer Putin som ”kommunist”, samtidigt som hans regering marginaliserar och brutaliserar den ryska vänsteroppositionen och de antifascistiska, anarkistiska och antikrigsrörelserna. Men vi avvisar också, och det är avgörande, de antisociala regimer baserade på oligarkisk kapitalism som ger näring åt nationalism och yttersta högerens ideologier i Ryssland, Ukraina och de opportunistiska regimerna i Östeuropa, som kombinerar militaristisk högerretorik med att dra fördel av andras olyckor.

(4) Vi avvisar de senaste årens så kallade ”avkommuniseringsslagor och -reformer” i både Ryssland och Ukraina. De två ”fiendesidorna”, Ryssland och USA/NATO, är imperialistiska och kapitalistiska makter som har följt den auktoritära antikommunistiska nyliberalismens väg. Om denna gemensamma väg, som även Ukraina går på, vittnar bland annat de senaste årens nyliberala arbetslagor, ”jordreformer” vars syfte är att förhindra tillgång till mark, fördrivning av småjordbrukare, och ekonomiska/sociala politiska reformer, som har gjort människor väldigt sårbara för utsugning och risk för fattigdom, och lett till en exempellös samhällsekonomisk kris både i Ryssland och Ukraina men inte bara där – eftersom det får regionala och globala effekter.

(5) Till skillnad från det nuvarande förhållandet av den ukrainska regeringen som en fullkomligt demokratisk bärare av frihet, ifrågasätter vi Ukrainas regim efter Maidan: dess förtryck av vänstern och oppositionen, förbudet mot stora oppositionspartier och stängningen av populära oppositionsmedia; den diskriminerande språkpolitiken och bristen på önskan att erkänna och acceptera Ukrainas politiska, etniska och kulturella mångfald; och dess sabotage av Minskavtalen under de senaste 7 åren. Ukrainas extrema ”avkommuniseringsreformer” gör det också uppenbart att vi inte bara kan sträva efter en återgång till gårdagens ohållbara situation.

(6) Vi avvisar de ”campistiska” lösningar som söker räddningen i en rasistisk och militaristisk euroatlantisk enhet eller en revanschistisk eurasianism, istället för att stöda en verklig kamp för radikala samhällsförändringar, demokrati, arbetarmakt, inkludering och befrielse.

(7) Inför dessa reaktionära ideologier som bara förebådar blod, fattigdom och splittring, försvarar vi arvet från Östeuropas revolutionära rörelser, i vars (många) tradition(ers) anda vi kritiskt fortsätter kampen mot kapitalism, imperialism och militarism och för löftet om religiös, etnisk och könsjämlighet. Denna kamp i solidaritet med alla arbetare och förtryckta i vår region är det enda hoppet för en bättre framtid för etniska ukrainare och ryssar liksom för de historiskt förtryckta grupperna i regionen – romer, judar, tatarer och migrantgrupper, kvinnor och sexuella minoriteter. I denna anda förkunnar vi vår solidaritet med politiska fångar i Ukraina och Ryssland och vårt stöd till en radikal antikapitalistisk demokrati och till dess krafter i båda länderna.

Vi kräver omedelbart eldupphör, antikrigsinsatser som kommer att påverka den ekonomiska och politiska eliten men inte arbetarna och folket i de berörda länderna, och förhandlingar som går igenom tidigare misstag i fredsprocessen och den sociala och ekonomiska politik som orsakade kriget i vår region. Vi står i solidaritet med de antikapitalistiska och antikrigsrörelserna i Ukraina och Ryssland. Vi har inga illusioner om den liberala demokratins löften. Inte krig utan klasskrig!

Vi ber kamrater i länder som ännu inte dragits in i krig att pressa sina regeringar att säkerställa ett fullständigt, humant mottagande av flyktingar från Ukraina och andra konfliktzoner, kräva planer för en snabb väg till fred, och uttrycka sin solidaritet med de vars liv påverkas av aggression och chauvinism. Vi har vänsterinternationalismens och pacifismens historia som vägledning.

25 februari 2022

Översättning från engelska, *Göran Källqvist*